

ons hedendaagsch privaatrecht in al zijn samenstellende deelen voor de voeten werpt.

Gaan wij thans kortelijk de voornaamste daarvan even na.

Het vraagstuk, dat wij, de volgorde van ons Burgerlijk Wetboek volgend, het eerst ontmoeten, is het huwelijk. Tegen het domineerend beginsel, waarvan ons B. W. uitgaat, dat naar zijn wezen het huwelijk onontbindbaar is, kwam van verschillende zijden krachtig protest. In het midden worde thans gelaten, in hoeverre de in onzen tijd onder Nietzsche's auspicien zoo graag gecultiveerde drang om „sich aus zu leben” eenerzijds, anderzijds sociale overwegingen ten grondslag liggen aan het streven, om radicaal met dit beginsel te breken. Hier worde slechts melding gemaakt van het streven als zoodanig, om de onontbindbaarheid des huwelijks te vervangen door opzegbaarheid, mutuus consensus alzoo voldoende voor sluiten en verbreken niet alleen, maar zelfs eenzijdige opzegging geldig voor het laatste. In Duitschland heeft het bekende sociaal-democratisch Rijksdaglid August Bebel, hier te lande Mr. van Houten, zich voornamelijk tot tolk van dat streven gemaakt. Dat ze geen veldheeren zonder leger zijn blijkt genoegzaam uit het feit, dat Bebel's pleidooi, een boekdeel van bijna vijfhonderd bladzijden, dit jaar zijn zesendertigsten druk mocht beleven, en Mr. van Houten nog onlangs van het otium, waaruit de jongste kamerontbinding hem verlostte, gebruik heeft gemaakt om zijn gedachten dienaangaande na vijfentwintig jaren nogmaals te publiceeren, terwijl niemand minder dan Prof. Van der Vlugt het noodig heeft geoordeeld, waarschuwend zijn stem daartegen te verheffen. Hoe trouwens met name in artistieke en andere „geavanceerde” kringen de practijk de theorie reeds was gaan steunen, is bekend.

Daarnaast staat met name ten onzent een zeer breede